

ΚΟΡΑΚΑΣ ΠΡΟΣ ΑΦΕΝΤΟΥΛΗΝ.

Πούρι δεδίμ! ἐγνωμονῶ τσύριε Ἀφεντούλη
Ζιὰ τὴν τιμὴ ποῦ ἤκαμες εἰς τὰ βουνὰ τσὴ Κρήτης
Ὁ Θιός νὰ δώση, εἶπα δᾶ, ν' ἀναστηθοῦμε οὔλοι
Τσαὶ νὰ φιλῇ τὸν Ἑλυμπο ὁ γέρω Ψηλορίτης
Νὰ τρῶμ' ἡμεῖς οἱ Κρητισοὶ στὸν Παρνασσὸ ζαρκάδια
Τσαὶ σεῖς, γιατρέ, στὴν Κρήτη μας τετράπαχα κουράδια!

ΤΑ ΚΥΝΙΚΑ ΚΑΥΜΑΤΑ.

Παραδόξως ἐφέτος πολὺ ἀργὰ ἐπεκράτησαν ἐν Ἀθήναις
τὰ κυνικά καύματα, ἐνῷ ὁ Ἰούλιος τόσον δροσερὸς παρήλ-
θε. Καὶ εἶνε παράδοξα κυνικά καύματα. Ὁ οὐρανὸς ἔχει
φθινόπωρον, νέφη δηλ. ἢ κάποις κατὰ τὴν κοινὴν ἐκφρασιν
θολόνουσιν τὴν διαυγείαν τοῦ κυανοῦ του, ἡ δὲ ἐγγὺς τῆς
γῆς ἀτμόσφαιρα ξηροτάτη καίει τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν ὡς
φλόξ περὶ αὐτὴν ἐξαπλωθεῖσα. Εἶνε ἥλιος καὶ δὲν εἶνε, βρέ-
χει καὶ δὲν βρέχει. Εἶνε νέφη καὶ δὲν εἶνε. Καὶ ὅμως ὁ
καύσων εἶνε καὶ εἶνε. Ὅπου καὶ ἂν καθήσῃ ἡ φλόξ σὲ
θωπεύει κλείουσα τὴν διάβασιν παντὸς ρεύματος. Καὶ εἶνε
Αὐγούστος καὶ δὲν εἶνε Ἰούλιος.

Ἄλλο παράδοξον. Τὴν τρίτην τὸ ἐσπέρας περὶ τὴν 6 1)2
ὥραν μ. μ. ἀέρος ρεύματα πολλὰ καὶ ἀντίθετα συναντη-
θέντα ἐτυλίχθησαν μετὰ τὸσης μανίας ἐν Ἀθήναις, ὥστε

ρας ὥρας μόνον—τῷ εἶπε—αὐριον ἔλθετε νὰ μὲ ἴδῃτε.

Ἄλλ' ὁ νέος Κόμης τοῦ Σαῖν-Μῶρ εἶχεν ἤδη διὰ τῆς
ἐλευθεριότητός του κυριεύσει ἐξ ἐφόδου τὴν ἀγάπην τῶν
περὶ αὐτὸν καὶ τοῦ λαοῦ. Εἰς τοὺς ἀγρούς του εὕρισκον
ἐργασίαν οἱ γεωργοί. Οἱ χωρικοὶ τοῦ Σαῖν-Μῶρ ἰδίως, ὅπου
εὕρίσκετο τὸ μέγιστον μέρος τῶν κτημάτων καὶ διὰ τοῦ-
το ὁ ἀποθανὼν κόμης ἔφερε καὶ τὸ ὄνομα αὐτό, οἱ χωρικοὶ
τοῦ Σαῖν-Μῶρ ἦσαν ψυχῇ τε καὶ σώματι ἀφιερωμένοι εἰς τὸν
κύριόν των. Ὁ οἶκός του ἦτο ἀνοικτός εἰς πάντας. Ἡ
Κόμησσα Λανέσκη ἕκαστον Σάββατον ἐξερχομένη τοῦ ναοῦ
ἐμοίραζεν ἄφθονα χρήματα εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ παρεκά-
λει αὐτοὺς νὰ δέωνται ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τοῦ παλαιοῦ των
κυρίου. Τίς θὰ ἦτο τόσον τολμηρὸς, ὥστε νὰ ἀμφιβάλλῃ
περὶ τοῦ νέου Κόμητος; Ἡ γενναιοδωρία του ἦτο παρ'
αὐτοῖς τὸ μέγιστον τῶν ἐπιχειρημάτων, ὅσα ὁ νέος Κόμης
ἠδύνατο νὰ ἐπικαλεσθῇ εἰς ὑπεράσπισίν του κατὰ τῶν
τοιούτων διαδόσεων. Πολλοὶ δὲ ἐμακάριζον τὴν θυγατέρα
τοῦ βαρῶνου διότι ἐμελλε νὰ γείνη σύζυγος τοῦ Ἀμε-
δαίου.

Ὁ βαρῶνος αὐτὸς ἦτο κατενθουσιασμένος μὲ τὸν μέλ-
λοντα γαμβρόν του. Τὸν ἐπεσκέπτετο καθ' ἑκάστην, τῷ ἔ-
πεμπεν ἄνθη, τὰ λειρίά του, τὰς Καμελίās του, ἐνῷ ἡ
Βέρθα ἦτο ἀπαρηγόρητος διὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ πατρὸς
τῆς, εἰς ὃν ἐξεμνηστεύθη τὴν καρδίαν τῆς. Ὁ βαρῶνος δὲν

δὲν εἶχον μέρος νὰ σταματήσουν καὶ ἠναγκάσθησαν ν' ἀ-
νεγείρουν τὴν σκόνιν ὑψηλότερα ἵνα ἐν τῇ θέσει τῆς εὐ-
ρωσι θέσιν. Καὶ ἐγένετο ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Συντάγματος
ἄνθρωπος καὶ κονιορτὸς εἰς σάρκα μίαν καὶ οὐς ὁ Σούτσος
συνέζευξεν, ὀφθαλμὸς μὴ χωρίζετω.

Γράφω καὶ τὸ τερέτισμα τῆς πέννας συνοδεύει βροντὴ
ἐπαναλαμβανομένη κατὰ διαλείμματα. Θὰ βρέξῃ; βρέχει;
Δὲν γνωρίζω. Τὸ σῶμά μου ὅμως βρέχει ἰδρώτα.

— Τί καιρὸς!

— Πά' ἡ σταφίδα.

— Λέτε νάβρεξε;

— Καὶ τί σημαίνουν ὅλα αὐτὰ; Εἶνε σημεῖα τῶν
καιρῶν;

— Εἶνε τὰ μερομήνια!

Ἐν τούτοις θὰ κατεγινόμεν ἀκόμη εἰς τὴν λύσιν τοῦ
ζητήματος περὶ τῆς σημασίας τῶν ὀψίμων τούτων κυνικῶν
καυμάτων ἂν εἰς πωλητῆς ἐφημερίδος δὲν μὲ εὐκόλυνε φωνά-
ζων: ἡ Παλιγγενεσία καὶ τὸ ποίημα τοῦ Ἀφεντούλη.

Ἐτελείωσε.

Τὸ ζήτημα ἐλύθη.

Ὅσοι εἰσθε ὁπαδοὶ τῆς πραγματικῆς σχολῆς μάθετε
ὅτι αὐτὴν τὴν στιγμὴν παρήγγειλα ἕνα καφέ γιὰ νὰ ξεκου-
ράσω τὸ χέρι μου, σεῖς καλοὶ μου ἀναγνώσται ἀνάψατε τὸ
ταιγάρο σας γιατί ἔχουμε δρόμο καὶ δρόμο, θὰ πᾶμε μὲ τὰ
βουνὰ ὅλα εἰς τὸν Ὀλυμπο ποῦ γίνεται χορὸς. Καὶ ὅμως
εἶνε τόση ζέστη. Ἀχ, προσφιλὲς μου ἀναγνώστρια πῶς νὰ
πάγω μὲ τόση ζέστη! Β, τὸν καφέ μου τὸν ἤπια, τὸ
ταιγάρο σας θὰ τὸ ἤπιατε, θὰ ἔφαγες καὶ σὺ κανένα μπι-
σκοτάκι καὶ ἐξακολουθοῦμεν, ἢ μᾶλλον ἀρχίζομεν. Ἀλλὰ
πῶς ν' ἀρχίσω μὲ τόση ζέστη!

τὴν ἐπέπληξε διὰ τοῦτο, ὁ Ταρβὼ ἡγάπα τὸν Δωρναί, ἀλλὰ
τῇ ὑπέδειξεν ὅτι ὤφειλε νὰ λησμονήσῃ τὸν Ἐδουάρδον, ὅστις
δὲν εἶχεν οὐδένα τίτλον. Ἡ Βέρθα τῷ ἐζήτησε τριήμερον
προθεσίαν καὶ κεκλεισμένη εἰς τὰ δωμάτιά της ἀπὸ τῆς
πρωῆς μέχρι τῆς ἐσπέρας ἔκλαιε πικρά. Τώρα μὲν ἐ-
σκέπτετο νὰ ἐγκαταλείπῃ τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς της. . .
τώρα δὲ ἄλλαι φοβερώτεραι σκέψεις κατετάρασσον τὴν
κεφαλὴν της. . . καὶ μετανουοῦσα πάλιν ἐπιπτεν εἰς τὰ
γόνατα πρὸ τῆς εἰκόνης τῆς Παναγίας ζητοῦσα βοήθειαν.
Καὶ ὅμως ἠλπιζεν ἀκόμη ὅτι ὁ Ἐδουάρδος δὲν ἦτο πα-
ράφρων. Τὸ βλέμμα τοῦ Κόμητος, τὸν ὁποῖον ἀπαξ εἶχε
συναντήσῃ εἰς τὸν χορὸν τῇ ἐφοίνετο φοβερὸν καὶ τοῦ
Μαρκησίου Μωρυγνὸ αἱ ὑποκλίσεις ἐπιτετηδευμένοι καὶ
προδίδουσα ἄνθρωπον, ὅστις δὲν εἶχε καλῶς συνειθίσει ἀ-
κόμη μὲ τὴν ὑψηλὴν κοινωνίαν.

— Ὅχι—ἔλεγε—ποτέ! Δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ Ἀμεδαῖος,
ἀλλὰ τυχοδιώκτης, ὅστις ἐσφετερίσθη τὸ ὄνομά του διὰ νὰ
κλέψῃ τὴν περιουσίαν! Ὁ Μαρκήσιος αὐτὸς ἔχει κακοῦργον
βλέμμα καὶ ἡ γυνὴ ἐκείνη. . .

Ἐνῷ ἐσκέπτετο ταῦτα ἡ θύρα ἤνοιγῃ καὶ ὁ ὑπὸ τῆς ἀ-
νήγγειλε τὴν Κόμησσαν Λανέσκη. ἥτις εἰσῆλθεν ἀμέσως
φοβουμένη μήπως ἡ Βέρθα δὲν ἤθελε τὴν δεχθῇ.

Ἡ Κόμησσα μετὰ τὴν ἀρνήσιν τοῦ Ἐδουάρδου ἐσκέφθη
νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν Βέρθαν. Εἶδομεν ὅτι εἶχε διατάξει νὰ